

GLASBENA MATICA V LJUBLJANI.

49. društveno leto.

29. leto rednih društvenih koncertov.

V ponedeljek, dne 31. januarja 1921, ob 8. uri zvečer
v hotelu Union

K · O · N · C · E · R · T ·

Sodelujejo:

solistinja kraljeve opere gdč. VILMA DE THIERRY (alt),
konservatorijski prof. g. JANKO RAVNIK (klavir) in pevski
zbor „Glasbene Matice“. - Koncert vodi g. NIKO ŠTRITOF.

Vspored:

1. a) Anton Lajovic: PASTIRČKI.	} Poje mešani zbor.
b) Emil Adamič: PRIŠLA JE JESENSKA NOČ.	
c) Anton Lajovic: KROPARJI.	
č) „ „ PLES KRALJA MATJAŽA.	} Poje gdč. Vilma de
Thierry.
2. a) L. M. Škerjanc: BELI OBLAKI.	
b) „ „ JESENSKA PESEM.	
c) Anton Lajovic: SPLEEN.	
č) „ „ RAZDVOJENOST.	} Poje moški zbor.
3. a) Josip Proházka: MORAVSKA NARODNA.	
b) Ferdinand Juvanec: SLOVENSKA ZEMLJA.	

Odmor.

4. a) Emil Adamič: AH ZVONIJO . . .	} Poje ženski zbor.
b) „ „ DA IMEL BI PERUTNIČKE.	
c) „ „ DUDELDAJČKI.	
5. a) Josip Pavčič: ŽENJICA.	} Poje gdč. Vilma de
Thierry.
b) Janko Ravnik: MELANHOLIJA.	
c) „ „ V RAZKOŠNI SREČI.	
č) „ „ PRIŠLA SI . . .	
6. a) Anton Lajovic: ZELENJURIJ.	} Poje mešani zbor.
b) „ „ KIŠA.	
c) „ „ MEDVED Z MEDOM.	

NB. Lajovičevi zbori in Škerjančevi samospevi so izšli pravkar v založbi „Glasbene Matice“. Spleen in Razdvojenost v založbi „Ljubljanskega Zvona“. Proházkova „Moravska narodna“ in Adamičeva „Prišla je jesenska noč“ sta iz „Novih Akordov“. Vse druge skladbe so rokopisi.

1. Pastirčki.

(Oton Župančič: Ciciban.)

Bilo je sedem hudih let,
bilo je sedem hudih paš,
bilo je sedem suhих krav.

Sedmero je pastirčkov nas,
zdaj tolste krave gonimo,
na polno pašo hodimo,
okrogle pesmi piskamo.

Saj smo prebili sedem let,
prebili sedem hudih let,
prestali sedem pustih paš,
prepasli sedem suhих krav,
da ni nobeden „joj“ dejal.

□ □

2. Prišla je jesenska noč.

(Aleksandrov.)

Prišla je jesenska noč,
proč je moje spanje,
misli mro obupajoč,
kdo se zmeni zanje?

Prišla je jesenska noč,
proč je moje spanje,
jaz sem topol samujoč,
ki ne seje in ne žanje.

□ □

3. Kroparji.

(Oton Župančič: Ciciban.)

Kdo pa tisti so štokljači?
To so kropenski kovači,
to žebjarji so iz Krope,
hodijo ko v mlinu stope:
cop, cop, cop, lop, lop, lop.

Kdo pa tisti so trkljači?
To so kropenski kovači,
kladivo jim v roki pleše,
pesmi poje, iskre kraše:
plenk, plenk, plenk,
žvenk, žvenk, žvenk . . .

□ □

4. Ples kralja Matjaža.

(Oton Župančič: Ciciban.)

Enkrat naprej, enkrat nazaj,
kralj Matjaž si izbera raj,
gori in doli, tretjič okoli, —
kralj Matjaž si Alenko izvoli.

Trikrat po sredi, četrtič na kraj:
Kralj Matjaž, Alenko nazaj!

Roke navzkrižem križa, kraža,
Turki lovite kralja Matjaža!

Bijmo s petami tok, tok, tok,
konjič Matjažev skok na skok.

□ □

5. Beli oblaki.

(Li-tai-po: O. Hauser. P. Karlin.)

Preko zelenih gor
v mrzlo tujino
beli oblaki te spremljajo
v sivo daljino . . .

Preko zelenih gor,
preko šumečih rek
bela se pota vijejo,
beli oblaki te spremljajo . . .

Proti večeru se vležejo
na jezera mirno gladino,
zjutraj pa zopet s teboj na pot
v mrzlo, neznano tujino . . .

□ □

6. Jesenska pesem.

(Li-tai-po: O. Hauser; F. Kozak.)

Tak tiho vetrič gre,
tak svetlo je polje . . .
Gavrana goni strah med znane hiše
med belim listjem polnoč daljna vzdise . . .

O kje si zdaj, o kje?
Te li še kdaj uzro oči?
ah, v dan prostran
v to dolgo noč —
bol mojih želj ihti!

□ □

7. Spleen.

(Paul Verlaine. — Vl. Levstik.)

Nekdaj je krvavela roža,
kot črn bršljan je mrak temnel.
Ah, zdaj ko draga tiho boža,
strup mojih muk je oživel.

Preveč sijala je nekdanj višava,
morje zeleno in sladki dih modrin.
In zdaj nad dušo strah mi plava:
Ti pustiš me, tudi Ti!

□ □

8. Razdvojenost.

(Paul Verlaine. — Vl. Levstik.)

Moja duša žaluje neutešljiva,
bolesti njene je ženska kriva.
Karkoli storim, utehe ni,
čeprav srce več ne služi nji,
čeprav moje duše in moje želje pot,
kam, o kam od te ženske pelje.

Karkoli storim, utehe ni,
čeprav srce več ne služi nji.

Srce občutljivo vzdrheteva vroče,
vprašuje dušo: „Mar je mogoče?
Al mora biti razpotje cest
uporno tak in tak zgolj bolest!“

In duša srcu tako odgovarja:
Mar sama vem, kaj to žalost vstvarja,
da blizu se čutiš in vendar, o kje,
odtrgan trpiš, ko gori srce . . .

□ □

9. Moravska narodna.

(O. Župančič.)

Zabučale gore,
zašumeli lesi,
ah mladost ti moja,
kam ušla si, kje si?

Ah mladost ti moja,
kam si se zgubila?
Kakor da bi kamen
v vodo potopila.

Časi, mladi časi,
neužiti krasi?
Moja mlada leta
niso vžila sveta!

Kamen še ta kamen
v vodi se obrne,
le mladost se moja
več nikdar ne vrne.

Zabučale gore,
zašumeli lesi,
ah mladost ti moja,
kam ušla si, kje si?

□ □

10. Slovenska zemljica.

(Anton Debeljak.)

Zemlja slovenska, zemljica sveta,
tujec po tebi sega z rokó.
Meni je tožno, meni je težko,
kot da mi pšica meri v okó.

Veli moj Joža, Krpan moj Krepki,
da mi je dana vajina pest,
svet bi na dlani nesel v zavetje,
cela bi stala naša posest.

Zemljica rodna, zemljica plodna,
majhna si majhna, pa te delé.
Kdaj že od grude kos so ti vzeli,
vedno še rane sveže sklé.

Zemljica zlata kri zdaj namaka,
bolj te ko truda biserni znoj.
Če prihajača prejmeš na grudi,
večni naj sanja v tebi pokoj.

—

11. Ah zvonijo . . .

(Bogomila.)

Ah, zvonijo, pa komu tako lepo?
Moje rože, mlade rože
danes smrtno pot gredo.

Tihe sapice jesenske
jim zavele so z dobrav,
rosno solzna vsa je trava,
zadnji diha jim pozdrav.

—

12. Da imel bi perutničke.

(Bogumil Gorenjko.)

Da imel bi perutničke
kakor drobne lastavičke,
pa bi zletei tja na gričke,
tja na gričke rojstvene . . .

Tam v mladosti raju
pel o ženinu bi maju,
pel o rojstvenem bi kraju,
rojstvenem bi kraju pesemce.

—

13. Dudeldajčki.

(Osojski.)

Prišli, trije so možički
z dudeldideldaj
in se nastanili v vasi
tam ob cestni graji.

Ej to bilo je veselje
teh treh dudeldajev.
Vsi ljudje so k njim drveli
iz vseh bližnjih krajev.

Eden jo na meh je rezal,
drugi v trombo pihal,
tretji pa z debelim basom
je povprek udrihal.

Prišli trije so možički,
trije dudeldajčki,
mi pa smo krog njih skakali
kakor mladi zajčki.

—

II. sinfonični koncert

Orkestralnega društva
GLASBENE MATICE

SE VRŠI PRIČETKOM MARCA.

Na vsporedu so:

Beethovnova 3. sinfoniija (Eroica).

Dvořakov violinski koncert s sprem-
ljevanjem orkestra (solist koncertni
mojster R. Zika).

Dve skladbi za godalni orkester
skladateljev St. Premrla
in L. M. Škerjanca.

Ljubljana

Šelenburgova
ulica 1.

SLOVENSKA ESKOMPTNA BANKA

INTERESNA SKUPNOST

s Hrvatsko eskomptno banko in srbsko banko
v Zagrebu.

Izvršuje vse bančne transakcije
najkulantneje.

Sprejema:

vloge na knjižice in na tekoči račun proti najugod-
nejšemu obrestovanju.

Kupuje in prodaja: devize, valute, efekte itd.

Eskontira: menice, terjatve, fakture.

Daje: kredite in predujme na blago, efekte itd.

Izdaja: akreditive na vsa tu- in inozemska mesta.

Pospešuje: trgovino, industrijo ter uvoz in izvoz.

Brzjavni:
ESKOMPTNA.

Telefon interurb.
št. 146.

GLASBENA MATICA

ima v zalogi sledeče nove muzikalije:

PAVČIČ: Klavirski album.

ŠKERJANČ: 7 pesmi (solospevi).

LAJOVIČ: 12 pesmi za moški, mešani in ženski zbor.

PREMRČ: 3 skladbe za klavir.

U kratkem dospejo iz tiskarne še sledeče muzikalije:

ŠVIKARŠIČ: Koroške narodne pesmi, III. zvezek.

RAVNİK: 7 pesmi „Sequidille“ (solospevi).

KOGOT: Štiri pesmi s spremljevanjem klavirja (solospevi).

U ponatisu so ravnokar izšle:

DEV: Slovenske narodne pesmi iz Ziljske doline in Podroža.

BAJUK: Slovenske narodne pesmi, II. zvezek.

HUBAD: Slovenske narodne pesmi, I. zvezek.

ŠVIKARŠIČ: Koroške narodne pesmi, I. in II. zv.

U kratkem dospejo še sledeči ponatisi:

HUBAD: 33 moških in mešanih zborov.

BAJUK: Slovenske narodne pesmi, I. zvezek.

Use te skladbe se dobivajo oziroma naročajo v pisarni Glasbene Matice

Gosposka ulica 8.

JOGORDEČ
 AVOMOBILVODRJI
 VOESAMNISHIDEI
 DNEJVAITV
 AVUO-VOZNIJE
 AUBIJA
 A-GOSPOVSIPALZ
 VEGOVAG
 RIMSPOALZ
 STAMNIA
 VETI

ESKOMPNA.

11. 1910

14. Ženjica.

(F. Kozak.)

Žela je, žela mlada ženjica,
pela je v polje zlato,
pela je pesem o svojem preljubem,
ki ga nazaj več ne bo:
„Šel moj preljubi za srečo,
v lepi široki je svet;
našel je srečo, zato se ne vrne,
vzel ga široki je svet.“

„Žela bi žela, pa bilke ne vidim,
solze oči mi slepe.“

Ah, kak si žarka, mlada ljubezen,
hitro ranljivo je mlado srce!

15. Melanholija.

(Alojzij Gradnik.)

Sam s teboj sem tih in brez besed.
V molku svojem kakor v plašču črnem
svoje srce skrivam. Če poglede
voje vjel bi, kaj, kaj naj ti vrnem?

Roke dal bi ti, a ker se tresti
mogle bi in biti izdajice
vse neizgovorjene bolesti,
stiskam vanje svoje mračno lice.

16. V razkošni sreči.

(Vojeslav Mole.)

Pod solncem se daljave grejejo,
drhte jim grudi sveže, mlade,
pod nebom se škrjančki smejejo
in radost sejejo v livade.

Brsteče veje se priklanajo
in čakajo dehtenja, cvetja
in solnčne moje misli sanjajo
o raju tvojega objetja.

In moje pesmi nate čakajo,
da te pripelje bela cesta,
se v sreči smejejo in plakajo
kot pred oltar idoč nevesta.

(Zimjerna)

17. Prišla si . . .

(Oton Župancič.)

Prišla si . . . tak pride zlat oblak
na večerno nebo;
popotnik je komaj ustavil korak
in komaj zadivilo se je oko,
že zagrne ga v črne koprne mrak.

Prišla si . . . tak pride pesem dev
iz dalje do tihih dobrav;
popotnik obstane . . . spet tiho . . . odmev
še lovi se med debli strmečih goščav,
in v šumenju lesá zatopi se sprev.

Prišla si . . . in gledal sem tvoje oči,
poslušal ti zvonki glas —
odšla si . . . popotnik zaprl je oči
in sanjal oblaka je zlatega kras,
in sanjal je pesem, ki ne izveni . . .

18. Zeleni Jurij.

(Oton Župančič: Ciciban.)

Jurij zeleni se z mavrico paše;
srečno, veselo selo bo naše:
že za vodo čez travnike jaše.

Z glavo namigne, trava se vzdigne,
obraz okrene, veje odene,
z okom obrne,
cvetje se strne.

Jurij zeleni ne hodi drugam,
vinca in pesmi poln je naš hram,
drago bo tebi, milo bo nam.

Dobri ljudje vi, jasno vam lice!
rad bi popeval z vami zdravice,
ali gole so Slovenske gorice.

Jasno vam lice, misel najbolja!
Z vami ostati bilo bi me volja,
a na Koroškem še pusta so polja.

Pusta so polja, slana in mraz,
treba hiteti, kliče me čas,
ali ob leti spet bom pri vas.

Konja vspodbode, v daljo izginja,
cvetje: zelenje za njim se razgrinja,
da nas zelenega Jurja spominja . . .

19. Kiša.

(Dragotin M. Domjanič.)

Kiša pada, kišica,
travnike primače,
duša moja dušica
tak se stiha plače.

Kaj si rubček zgubila?
Dam ti ja još jeden.
Kaj si dečka ljubila,
koji ni te vreden?

Škoda je pohabiti
suzom lice belo,
škoda ne pozabiti,
kaj ni biti smelo.

Kiša stala, kišica,
rože sunce greje,
duša mi se, dušica,
vre čez suze smeje.

20. Medved z medom.

(Oton Župančič: Ciciban.)

Skoči brate na medveda!
Pa zakaj?
Vkradel nam je lonec meda.
Pa zakaj?
Lačni so mu medvediči.
Pa zakaj?
Prazni so še vsi grmiči.
Pa zakaj?
Saj ne upajo si cvesti.
Pa zakaj?
Sneg bi vtegnil jih zamesti.
Pa zakaj?
Burja se čez plan hohoče.
Pa zakaj?
Jug je prepoditi noče.
Pa zakaj?
Ko pa ni še božja volja!
Bratec aj!
Božja volja je najbolja.
Naj le Jug na Burjo mahne
in pomlad na zemljo dahne,
cvet in sad rode grmiči,
najedo se medvediči:
takrat skočim za medvedom,
pa mu vzamem lonec z medom.

Charles Princ

Ljubljana

Dunajska cesta.

Manufaktura.

LJUBLJANSKA
KREDITNA BANKA
LJUBLJANA

STRITARJEVA ULICA ŠT. 2.

Telefon št. 261 in 413.

Brzovjavni naslov: „Banka“ Ljubljana.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sa-
rajevu, Gorici, Celju, Mariboru, Borovljah,
Ptuju in Brežicah.

Delniška glavnica z rezervnimi zakladi okrog

95,000.000 kron.

Sprejema

vloge na knjižice in tekoči račun
proti ugodnemu obrestovanju.

Kupuje in prodaja se vrste vrednostnih
papierjev, valut in dovoljuje
vsakovrstne kredite.

Prodaja srečk razredne loterije.